

Arrest

nr. 348 750 van 22 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X, in eigen naam en handelend in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en handelend in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar kind X, die verklaart van “*Palestina afkomstig*” te zijn, op 6 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 24 oktober 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 april 2026.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De beschikking is gemotiveerd als volgt:

“1. Verzoekster, die een onbepaalde nationaliteit heeft en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, stelt beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat)” van 24 oktober 2025, genomen door de adjunct-commissaris op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Het verzoek om internationale bescherming werd ingediend door verzoekster, mede in naam van haar minderjarige zoon.

Verzoekster werd op 14 september 2023 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en kreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 13 september 2026. Zij kreeg ook een Grieks reisdocument geldig tot 7 januari 2029 (Documenten, stuk 5, nrs. 1-2; Landeninformatie, stuk 6, nr. 2, Antwoord Griekse Dublinunit). Verzoekster betwist dit niet (NPO, p. 15).

2. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er geen elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoeksters hoofde kan worden afgeleid.

“U gaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen bijzondere procedurele noden te kennen (zie Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ d.d. 29 maart 2024 en “Beoordeling bijzondere procedurele noden” d.d. 29 maart 2024.

U gaf bij aanvang van uw onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 15 september 2025 aan dat u aan een hoge bloeddruk zou lijden en last zou hebben van knieproblemen, u was begonnen met cortisone injecties (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 15 september 2025 p. 5, hierna genoemd CGVS p. 5). U had ook last van psychologische klachten, u voelde zich mentaal uitgeput, had last van constante en zware hoofdpijn, u kon niet goed slapen, u zat het liefst alleen en kon geen lawaai verdragen, u voelde zich altijd duizelig en oververmoeid (CGVS p. 5 en 19-20). U gaf aan dat u sedert oktober 2024 bij een klinisch psycholoog ging, dit ten gevolge van uw zoon A. zijn werkongeval te België op 06 september 2024, alsook door de ziekte van uw man en de verwondingen van uw zoon Az. opgelopen te Gaza (CGVS p. 5). U zei dat u ongeveer 22 maal bij de psycholoog was gegaan, u had telkens 45 minuten tot 1 uur een gesprek met hem, u voelde zich daardoor telkens een stuk beter (CGVS p. 5). U nam enkel paracetamol aangezien u door uw hoge bloeddruk en cholesterol geen medicijnen wou nemen (CGVS p. 5). U legde een “Rapport de Suivi Psychologique” d.d. 06 september 2025 van Klinisch Psycholoog N.M. neer (CGVS p. 4). Uit dit attest blijkt dat u aan een chronische en complexe posttraumatische stress-stoornis, een ernstig angst-depressief syndroom en een co-existentie van ernstige psychische stoornissen en ernstige hoge bloeddruk zou lijden. De psychotherapeutische follow-up gedurende elf maanden was gericht op het ontvangen en onder woorden brengen van de traumatische ervaring, emotionele stabilisatie, ondersteuning bij rouwverwerking en gezinshereniging, werken aan anticiperende angst en innerlijke onzekerheid. Uw dubbele psychiatrische en somatische diagnose zou een stabiele langdurige therapeutische zorg rechtvaardigen.

Er dient te worden opgemerkt dat de in dit medisch attest vermeldde diagnoses werden vastgesteld op basis van door uzelf afgelegde verklaringen en ingevulde vragenlijsten. Nergens uit dit attest blijkt er verder dat u niet in staat zou zijn om op zelfstandige wijze aan de asielprocedure deel te nemen. Uit de notities van uw persoonlijk onderhoud blijkt dat u betekenisvolle antwoorden kon geven op de aan u opgeworpen vragen. U maakte naderhand aan het CGVS geen verdere opmerkingen meer over. Hoewel u ten slotte aangaf nog steeds bij de psycholoog te gaan – u ging immers om de twee weken en uw laatste afspraak dateerde van augustus 2025 -, maakte u geen recent attest over (CGVS p. 6).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

3. In casu wordt vermoed dat verzoekster geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoeksters beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- “in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM”,
- “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt”,

- “Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”.

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- “alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak”;
- “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”;
- “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Het Hof stelt nog dat een bepaalde omstandigheid in de andere lidstaat “alleen dan [kan] leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

4. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder AIDA/ECRE-rapport van september 2025, RSA/PRO ASYL-rapport van maart 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met andere bronnen zoals een rapport van OSAR van oktober 2024 en een HRW-rapport van 2025, is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de huidige bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoekster toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoekster slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de bestreden beslissing, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

6. Verzoekster wijst op haar verhoogde kwetsbaarheid wegens haar psychologische toestand. Zij heeft in dit verband één attest neergelegd waaruit blijkt dat zij aan een chronische en complexe posttraumatische stress-stoornis, een ernstig angst-depressief syndroom en een co-existentie van ernstige psychische stoornissen lijdt. Dit is te wijten aan haar leven en de huidige situatie in de Gazastrook, alsook aan haar levensomstandigheden in Griekenland. Sinds haar aankomst in België staat zij op regelmatige basis onder psychologische begeleiding, die thans nog steeds wordt voortgezet. Verzoekster vraagt om rekening te houden met haar leeftijd en haar status van alleenstaande vrouw.

Hoewel de Raad de moeilijke situatie erkent die verzoekster thans leeft als Palestijnse uit Gaza, merkt de Raad op dat verzoekster met het betoog in haar verzoekschrift geen ander licht werpt op de motieven van de bestreden beslissing over haar bijzondere procedurele noden en het volgende:

“De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).”

De verwijzing naar een attest van ULYSSE over de verhoogde kwetsbaarheid van Palestijnen in België, doet hier niet anders over denken. Ook aangehaalde rechtspraak van de Raad over mogelijke bijzondere kwetsbaarheden van Palestijnse verzoekers is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. Verzoekster dient haar bijzondere kwetsbaarheid in concreto aan te tonen. Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekster worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met haar grondrechten. Aldus brengt verzoekster wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

7. De Raad benadrukt hierbij dat verzoekster nog steeds over een geldige ADET-kaart beschikt tot 13 september 2026, hetgeen haar toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate zij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, zij hiervan verstoken zal blijven en zij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

8. De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekster verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken echter niet uit verzoeksters verklaringen en gedragingen. De houding en het handelen van verzoekster duiden er daarentegen op dat zij geenszins van plan was om in Griekenland

een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Zo verliet verzoekster Griekenland vrijwel onmiddellijk na het verkrijgen van haar Griekse documenten (NPO p. 16). De bestreden beslissing merkte verder terecht op:

“U werd, na uw verblijf te Mytilini, overgebracht naar het opvangcentrum van Thessaloniki en u was er vijf tot zes maanden (CGVS p. 14), u kaartte er de gebrekkige hygiëne, de insectenbeten, de lange wachtrijen voor voedsel en voor de wasmachines, aan, u voelde zich er ook onrespectvol behandeld, er waren tevens vaak problemen tussen inwoners van het centrum, u toonde foto’s en filmpjes van de situatie in Thessaloniki en u voegde ook nog achteraf foto’s en een drietal video’s – waarvan twee gefilmd in een grote tent en één filmpje van een algemeen incident zich buiten afspelend waarop er mensen en politie-zwaailichten te zien zijn - aan uw dossier toe (CGVS p. 15-16).

U gaf verder nog aan dat uw zoon A.(...) al ongeveer één maand eerder het opvangcentrum had verlaten – zijn Griekse verblijfsdocumenten waren reeds in orde -, hij ging werk zoeken op Kreta, het was moeilijk omdat hij de Griekse taal niet kende, hij had wel een tijdje binnen het olijfplukken gewerkt (CGVS p. 16). Hij huurde tevens een gedeelde woning met andere jongemannen (CGVS p. 16). Uw zoon A.(...) werkte gedurende 10 uren voor 17-20 euro, met zo een inkomen konden jullie geen woning huren noch een leven starten (CGVS p. 16).

U gevraagd wat uzelf had ondernomen om u tijdens uw opvang voor te bereiden op het einde ervan, zei u dat u probeerde een woning te huren, doch u had geen geld hiervoor (CGVS p. 17). U had hulp, ondermeer een woning, gevraagd bij Helios, ze lieten u weten dat hun NGO niet meer gefinancierd werd en dat ze gingen stoppen, het loon van A.(...) ging onvoldoende zijn, Ab.(...) was nog minderjarig, u sprak tevens de taal niet om werk te kunnen vinden (CGVS p. 17). Helios had volgens uw verklaringen wel degelijk beloofd hun best te doen om u te helpen, uw bedoeling was er te proberen leven indien u een woning van hen kreeg en in staat was uw kinderen naar school te sturen, wat niet het geval was (CGVS p. 17). U gevraagd of u nog andere pogingen had ondernomen om een woning te kunnen huren, ontkende u dat, uw zoon A.(...) was immers toen in een collectieve huurwoning in Athene, met zijn loon kon hij amper de huur betalen en rondkomen (CGVS p. 17). U gevraagd of u zich op andere manieren kon trachten te informeren ten einde iets te kunnen huren, via andere organisaties, Griekse burgers, vluchtelingen, zei u dat er om 8 uur een bus naar de stad reed, deze keerde om 16 uur terug, u kon aldus enkel binnen deze uren het centrum verlaten (CGVS p. 17). U informeerde zich bij vriendinnen in het opvangcentrum doch zij hadden geen info en wisten niets (CGVS p. 17). Gepolst naar daklozenopvang of tijdelijke opvang, zei u daar geen weet van te hebben en zich daarover niet te hebben geïnformeerd (CGVS p. 18).

U gaf aan dat u er geen taallessen kon volgen, u had dit gevraagd voor Ab.(...) die toen minderjarig was en zelfs voor hem hadden ze niets geregeld (CGVS p. 17). U had dit gevraagd in het opvangcentrum zelf, echter de school in het opvangcentrum was voor kleine kinderen (CGVS p. 17). U gaf nog aan dat niemand in het opvangcentrum taallessen kreeg, iedereen in het centrum zat in dezelfde situatie (CGVS p. 17). U had zich buiten het centrum niet geïnformeerd naar taallessen, deze waren immers betalend en u had geen geld om voor lessen voor uzelf en de kinderen te betalen (CGVS p. 17). U had zich verder niet geïnformeerd naar scholen waar uw kinderen, los van taallessen, heen konden gaan, uzelf en S.(...) gingen wel twee keer per week naar Engelse taallessen, georganiseerd door een VZW, bij Herita, Thessaloniki, u kwam hiervan op de hoogte via vrienden (CGVS p. 17).

U gevraagd welke pogingen u had ondernomen om werk te vinden, zei u dat u de taal niet sprak en het moeilijk was om werk te vinden (CGVS p. 17-18). Uw enige werkkans was misschien het werk in groenten en olijfplukken, toen u nog in het opvangcentrum verbleef, u kon dat echter niet doen, u kon geen urenlang onder de zon dergelijk werk doen, u had immers gewrichtsproblemen en hoge bloeddruk (CGVS p. 18). U gevraagd welke pogingen u had ondernomen om gemakkelijker werk te kunnen vinden, zei u naar Arabische werkgevers te zijn gegaan, zoals bij een Syrisch restaurant, doch de werkuren waren van 9 uur tot 18 uur en u diende om 16 uur de bus richting het centrum te halen (CGVS p. 18). Verder was er geen werk, voor iemand als u, behalve Arabische restaurants, de jongemannen konden eerder werk vinden (CGVS p. 18). U ging enkel naar dat ene Syrische restaurant om werk te vragen (CGVS p. 18).

Uit bovenstaande blijkt aldus dat uw zoon A.(...) wel degelijk een onderkomen had gevonden en tewerkgesteld was, uzelf slechts beperkte pogingen had ondernomen – via Helios en via vriendinnen in het opvangcentrum – om een woning te kunnen vinden. U kon wel degelijk Engelse taallessen volgen – georganiseerd door een VZW -, in het centrum waren er geen taallessen, u had zich niet geïnformeerd naar taallessen buiten het centrum gezien deze betalend waren, de school in het opvangcentrum was voor kleine kinderen, u had zich niet geïnformeerd naar scholing voor uw kinderen buiten het centrum. Ook op het vlak van tewerkstelling heeft u eerder beperkte stappen gezet. Hoewel u aangaf dat u ten gevolge van uw hoge bloeddruk niet zomaar elk werk kon beginnen, ging u slechts naar één Syrisch restaurant om zich te informeren naar werk.”

Nochtans wees de bestreden beslissing terecht op verzoeksters zelfredzaamheid:

“Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u er in slaagde om met uw kinderen Ab.(...) en S.(...) Gaza te verlaten (CGVS p. 11 en 16). U trok met hen richting Egypte, u bleef er negen dagen en huurde er een appartement voor zo een 200 dollar, u kon dit betalen doordat u in Gaza uw kleine woning had verkocht voor zo een 15.000 Dollar, u betaalde er ook een deel van uw schulden te Gaza mee af, u had nog 7000-8000 Dollar mee tijdens uw reis (CGVS p. 12). Vervolgens kochten u en uw kinderen tickets om naar Turkije te gaan, jullie betaalden zo een 250 Dollar per ticket (CGVS p. 12). U was met uw beide kinderen één maand in Turkije, u huurde voor twee dagen een woning te Istanboel, vervolgens ging u in Izmir op hotel, u betaalde 5000 Dollar voor u en uw kinderen (CGVS p. 12).

U kon naar Griekenland reizen, u kon vooreerst bepaalde documenten met behulp van een pro deo advocaat en via een Griekse instelling regelen (CGVS p. 7 en 14). U verkreeg uiteindelijk een document door de rechtbank afgegeven, u legde dit neer bij de directie van het opvangcentrum, vervolgens kwamen uw verblijfsdocumenten in orde (CGVS p. 14). U kon daarna in Griekenland uw adet en vluchtelingenpaspoort regelen (CGVS p. 15). U voegt in dit kader een document van de rechtbank te Gaza – dat u met uw minderjarige zoon kon vertrekken en u er de voorgedij over had - en een document geregeld door uw advocaat te Griekenland, toe.

U schreef zich in België in voor taallessen, u hebt deze niet aangevangen omdat uw zoon A.(...) een arbeidsongeval had en u hem diende te verzorgen, ondertussen gaat het beter met uw zoon en gaat u de lessen aanvangen (CGVS p. 15).

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u, na het verkrijgen van uw ADET en Grieks vluchtelingenpaspoort, twee weken de tijd kreeg om het opvangcentrum te verlaten, waarop u besloot om het centrum van Thessaloniki te verlaten en u onmiddellijk naar België te begeven (CGVS p. 16). U stelde dat u nergens naartoe kon gaan, u ging op straat belanden, het was u niet gelukt om in Griekenland te blijven, u besloot met Ab.(...) en S.(...) te vertrekken, kort na uw aankomst zijn A.(...) en Sh.(...) ook vertrokken (CGVS p. 16). De vaststelling dat u vrijwel onmiddellijk na het verkrijgen van uw Griekse verblijfsdocumenten bent vertrokken uit Griekenland, getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.”

De door de verzoekster aangevoerde factoren, namelijk de situatie op de arbeidsmarkt, haar leeftijd, taalbeheersing en haar gezinslast, volstaan niet om te besluiten dat verzoekster persoonlijk en actueel uitgesloten was van toegang tot werk of ondersteuning. Dat haar (meerderjarige) kinderen in het verleden slechts een beperkt inkomen verwierven, volstaat evenmin om te besluiten dat verzoekster zelf geen reële mogelijkheden had. De bestreden beslissing zette verder pertinent uiteen:

“U zei overigens zelf dat u in Mytilini één keer was flauwgevallen, door uw hoge bloeddruk, u ging toen naar het ziekenhuis en werd er geholpen op de spoed (CGVS p. 6). U gebruikte in Mytilini verder nog medicatie hetgeen u nog bij had van in Gaza (CGVS p. 6). U voegt ter staving een Grieks document toe, van toen u aldaar naar het ziekenhuis was gebracht (CGVS p. 13).

U zei verder dat u in Thessaloniki iets had gevraagd om u te helpen om te slapen, doch u kreeg niets behalve af en toe twee pillen paracetamol, dit was niet genoeg om uw hoofdpijn te verzachten, u vroeg vervolgens aan vrouwen die u in het opvangcentrum kende, om pillen die ze zelf gebruikten (CGVS p. 6). U kreeg geen medicijnen voor uw hoge bloeddruk, u ging naar artsen zonder grenzen, u kreeg van hen medicatie voor uw bloeddruk, u kreeg ook de paracetamol via hen (CGVS p. 6). U kreeg, door in een kamer in het opvangcentrum met insecten te worden geconfronteerd, een allergie, u kreeg geen medicijnen tegen de allergie in het opvangcentrum, ze zeiden dat het zelf ging over gaan, u kreeg wel een zalfje doch dit hielp niet, ze zeiden dat ze niets anders hadden (CGVS p. 6). U vermoedt dat u bij artsen zonder grenzen niets tegen de allergie kreeg door uw hoge bloeddruk, of misschien hadden ze er geen (CGVS p. 6). p. 6

U gevraagd welke medische zorg u had gewild in Griekenland, zei u dat er niets anders was dan wat u al had vermeld (CGVS p. 19).

Uit bovenstaande blijkt aldus dat u te Mytilini op de spoeddienst van het ziekenhuis werd geholpen, u in Thessaloniki (via artsen zonder grenzen) paracetamol kreeg alsook medicatie voor uw hoge bloeddruk, u kreeg tevens in het opvangcentrum een zalf tegen de allergie ten gevolge van insectenbeten.”

Bovenstaande vaststellingen, gepaard met verzoeksters kortstondig verblijf in Griekenland, leiden aldus tot de conclusie dat verzoekster geen enkele intentie had om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland. Nochtans heeft verzoekster hiertoe duidelijk de capaciteiten, gelet op haar zelfredzaamheid.

Verzoekster maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoekster toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Zij toont niet aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelde om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Zij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in haar levensonderhoud te voorzien.

Wat betreft verzoeksters zoon Ab. stelde de bestreden beslissing terecht nog het volgende vast:

“Uw zoon Ab.(...) volgt onderhavige procedure, gezien hij op het moment van indiening van uw asielaanvraag, nog minderjarig was. U gaf in zijn hoofde enkel aan dat zijn studies het grootste probleem vormde, u wenste verder niets aan te halen voor wat betreft een mogelijke terugkeer naar Griekenland (CGVS p. 19). Er dient voor de volledigheid nog opgemerkt te worden dat Ab.(...) ondertussen meerderjarig is.”

Ook over verzoeksters twee kinderen die in België erkend werden als vluchteling stelde de bestreden beslissing pertinent:

“Er dient opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat uw verzoek als niet-ontvankelijk kan worden verklaard omdat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, en u niet op concrete en individuele wijze hebt aangetoond dat deze bescherming niet effectief zou zijn. U toont niet aan dat u niet (samen met uw meerderjarige kinderen) naar Griekenland zou kunnen gaan ten einde uw leven aldaar op te bouwen.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.”

9. Waar verzoekster nog gewag maakt discriminatie en racisme in Griekenland, moet worden bemerkt dat hieruit evenmin kan blijken dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie, hoe betreuwenswaardig dit ook is. Dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoekster niet zullen nakomen.

10. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoekster, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in haar geval aan te tonen dat haar levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoekster toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij toont niet aan dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

11. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, overwegingen 49-54).

Aangezien verzoekster reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoekster nood heeft aan een

dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoekster een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoekster toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekster is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekster in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard.”

2. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt verzoekster echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of onvankelijk.

3. Met haar aanvullende nota van 7 juni 2026 en het betoog ter zitting brengt verzoekster geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de beschikking van 22 april 2026.

3.1. Verzoekster blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritisieren. Bijgevolg brengt zij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

3.2. De persoonlijke situatie van verzoekster als Griekse statushouder wordt beklemtoond, waarbij wordt verwezen naar de elementen van het verzoekschrift, maar de Raad is van oordeel dat hiermee voldoende rekening werd gehouden, zoals reeds geduid in de voormelde beschikking.

3.3. In een aanvullende nota van 7 juni 2026 legt verzoekster een nieuw medisch document neer waaruit blijkt dat zij voortdurende begeleiding van een fysiotherapeut nodig heeft. Verzoeker stelt dat zij lichamelijk ernstig is aangetast waardoor het voor haar nog moeilijker is om zich te integreren en een leven op te bouwen in Griekenland. De Raad merkt echter op dat het attest in kwestie louter een afsprakenkaart bevat van de verschillende afspraken die zij heeft gepland in het ziekenhuis bij de raadpleging fysische geneeskunde. Uit dit attest kan niet worden afgeleid dat verzoekster over een bijzondere kwetsbaarheid zou beschikken die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest. Aldus wordt er op dit punt geen afbreuk gedaan aan de vaststellingen van de beschikking van 22 april 2026.

4. Verzoekster brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 22 april 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekster heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,

A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

S. VAN CAMP